

כריתות ט: (המשנה הראשונה) עד י: (המשנה הראשונה)

ביאור מושגים

ימי טוהר וטומאה של יולדת - אישה היולדת זכר טמאה 7 ימים, אחר כך היא טהורה 33 ימים. בימי הטוהר גם אם היא רואה דם היא טהורה. ביולדת נקבה ימי הטוהר והטומאה כפולים (14 ואז 66 סה"כ 80).

פסח הבא בטומאה - פסח שבא כשרוב הציבור טמא. פסח כזה מביאים טמאי מתים ואולי גם טמא שרץ. עם זאת אדם הטמא בטומאה היוצאת מגופו לא יכול להביא גם פסח כזה.

ביאור הספק בדעת ר' יהודה לגבי ימי טומאה וטהרה - ברור שלגבי קרבן לא מתחשבים בלידה השנייה. הגמרא הסתפקה מה קורה בנוגע לימי הטומאה והטהרה:

רש"י - ברור שסופרים ללידה השנייה ימי טומאה וטהור. הספק הוא האם יש להשלים אחר כך את ימי הטוהר של הולד הראשון.

תוס' - הספק הוא האם סופרים ללידה שנייה ימי טוהר.

ראב"ד - שילוב של רש"י ותוס' - הספק הוא גם בנוגע לימי הטוהר של הולד הראשון וגם בנוגע לימי הטוהר של השני.

לקוטי הלכות בדעת הרמב"ם - הספק הוא רק על זמן הבאת הקרבן - האם ניתן להביא קרבן לפני מלאת ימי הטוהר של השני.

משנה

המשנה מתייחסת גם לעניין נוסף. באיזה שלב נקבע האם המצורע עני: ר' שמעון - בשלב המכפר - החטאת, ר' יהודה - בשלב המכשיר - אשם, ר"א בן יעקב - בשלב המטהר - הציפורים.

עוד שני מקרים המביאים קרבן אחד: 1. המקנא לאשתו על כמה אנשים.
2. מצורע שנתנגע, נתרפא והביא ציפורים, ושוב נתנגע.

המקור לסוטה: 'זאת תורת הקנאות'

משנה

טעם המח' על מה מביאים את הקרבן: חכמים: על הלידה האחרונה. ר' יהודה: על הלידה הראשונה

לידה שנכנסה לימי טוהר של לידה קודמת, או לידת תאומים: חכמים: צריך להביא קרבן אחד. ר' יהודה: צריך להביא קרבן על הראשון, השלישי וכן הלאה.

'זאת תורת היולדת לזכר ולנקבה' - מכאן שמביאים קרבן אחד על כמה לידות, 'זאת' - ובתנאי שהלידה תחול בימי טוהר של לידה קודמת.

החידוש הוא בכך שר' יהודה לא מתייחס לתאומים כלידה ארוכה.

בס"ד

נסיון הוכחה א' - הברייתא קובעת

שוחטים פסח על יולדת ביום
40 או 80

ביום 40 היא עדיין טמאה. לכן
הברייתא מתייחסת למקרה שבו
האישה ילדה יום אחרי יום ומדובר
ביום 40 ללידת השני שהוא היום
ה-41 לראשון.
ומכאן שהולד השני כמי שאינו!

הספק בדעת ר"י:
האם גם לעניין
ימי הטומאה
והטוהר סבר ר"י
שהולד השני כמי
שאינו?
(עיי' בביאור
מושגים)

נדחה: א. ייתכן
שמדובר בפסח הבא
בטומאה ומחוסר
כיפורים דיולדת אינה
כיולדת.
ב. ייתכן שהברייתא
מתייחסת בכלל
ליולדת שהפילה זכר
ביום 40 לעיבורה או
נקבה ביום 80.

תרחיש ב' מבוסס על:
1. לא ראתה דם בלידה,
2. בת - פחות מ80 יום
מיצירתה - איננה עובר,
3. יש פתיחת הקבר בלי
דם.

נסיון הוכחה ב' - הברייתות קובעות ש:

'שישים יום' - מכאן שימי הטוהר של נקבה חייבים להיות רצופים.
'שלושים יום' - מכאן שימי הטוהר של זכר חייבים להיות רצופים.
'שישים יום וששת ימים' - מכאן שגם 6 הימים חייבים להיות
רצופים.

הדרישה לרציפות מובנת רק לשיטת ר' יהודה ורק אם מניחים
שלחומרא כן מתייחסים לולד השני.

ההוכחה היא רק
מהלימודים ה-2 וה-3,
מהלימוד ה-1 לא ניתן
להוכיח דבר. אולי מדובר
כשילדה תאומים: נקבה,
201 יום אחר כך - זכר.
ואז גם לשיטת חכמים יש
מקום לדרישת רציפות